

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοσιόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι'ξηνακόσα δεκατρία,
δραχμαί και θερμή φιλοκατρία.

Όκτωβριου δωδεκάτην,
πιθανόν να τρέξη κατί.

Χίλια και διακόσα κι'έβδομήντα τρία,
και 'στό Κοινολάτο τόση φασαρία.

**Φασουλής και Περικλέτους,
ό καθένας νέτος σκέτοε.**

A.

Π. — Είσαι σκεπτικός πολύ,
άδελφέ μου Φασουλή,
Μήπως τρέχουνε σπουδαία;
Φ. — Έπασε βροχή ραγδαία,
και με ζήλον και σπουδήν
ήλθε κι'ό Σανααδδίν,
πληρεξούσιος τής Πύλης, ειδικός γιά τ'α Βακούφια,
κι'έλαιε ή χρυσάκιελάπιδες δέν θά βγούν καρύδια κούφια,

Ήλθε κι'ό Σανααδδίν
μέ την άλλη συντροφία,
πού του Χόντζα Ναστραδδίν
λέν πως έχει τή σοφία.

Και γι'αυτόν'μιλούνε τόσο,
φορεί φέσι και γαλιζιά,
και με τούτον θά τελειώση
τής Συνθήκης ή δουλειά.

Καλώς ήρισες, έφέντη,
και με σά θά γίνη γλέντι
δυνατό 'στό Κοινολάτο.

Τώρα θά λυθούν, έρίψη,
και προβλήματα και γρίφοι,
πού μάε έχουν άνω κάτω.

Π. — Τόν είδες, βρέ φωρληγ;
Τόν είδα, Φασουλή,
πού με τόν Χρόντ όμιλει
και με τόν Κεμαλή.

Κι'έγω, βρέ λογοκόπο,
είσιμωσα με τρόπο
νάκούσω τί'μιλούνε.

Κι'έκεινοι μ'άντικρίζουν
και κατί μουρμουρίζουν,
κι'οί τρεις κρυφογαλούν.

Άπεσταλμένος τρίτος
άπό την Πέλι φθάνει,
σιγούν τά πυροβόλα.

Και τώρ'άναντηρήτως
μ'εμάε και τ'ό Ντιβάνι
θά πάρουν τέλος όλα.

Χρυσήε Ειρήνης δώρα...
ήτον άνάγκη τώρα
και τρίτου βοηθού.

Όλα πηγαίνουν ίσια,
φυγή μου 'στό Πατήσια
και 'στην Κολοκυθού.

Φ. — Βλέπω τ'όε τρεις άντάμα,
και μουρχει'ένα κλάμμα,
μή μ'έρωτάε γιατί.

Κι'ένασ άντεροβγάλτης
και κάποιος Έφιάλτης
τό στήθος μου πατεί.

Μεε 'στόε Ισοταφάνουε
τόε τρείε τόε Μουσουλμάνουε
κυτάζω με χαρτιά.

Και μέσα, συντροφία μου,
τρίτου δεινούε πολέμου
με πυροποιεί φωτιά.

Τράβα τής κεφαλής σου
τά καταγρά σουλούφια,
κι'άλλοι και τρείε άλλοι σου
μ'έκεινα τά Βακούφια.

Γι'αυτά τ'άνάθεμά τα
όλοι μοχθούν άπότ'όε...

τάμαθες τὰ μαντάτα;
μᾶς κόπιασε καὶ τρίτος.

Βλέπω τοὺς τρεῖς ἀντάμα καὶ σέρνω τὰ μαλλιά,
βλέπω τοὺς τρεῖς ἀντάμα κι' ἀκούω μιὰ κραυγή;
μὴν κλαίτε τοὺς φεσάτους, μὴν κλαίτε τὰ γραλιὰ,
μὰ κλαίτε πῶς μὲ τούτους ἢ πίστις σας θὰ β'γῆ.

Μὴν κλαίτε τὰ μαγκούφια,
μὴν κλαίτε τὰ Βακούφια
μὲ βογγητὸ βαρὺ.

Μὰ κλαίτε πῶς μ' ἔκείνα
σᾶς ρέθουν ἓνα μῆνα,
σᾶς ληθόνουν σὰν κερί.

Κι' ἂν καὶ τοῦτα πάρουν τέλος,
κι' ἂν ἡχῆσ' Εἰρήνης μέλος
καὶ κοπάσουν καταγιγῆδες.

ἴσως νὰ μᾶς ἐλθῆ κι' ἄλλος
πληρεξούσιος μέγας,
εἰδικὸς γιὰ τοὺς Μουφτῆδες.

ἴσως μᾶς στελεθουν, βλάμη,
καὶ τὸν Σεχουλισλάμη,
παράξενο δὲν εἶναι νάληθ' κι' αὐτοπορσώπις
τῆς Πόλις ὁ Βεζύρης, ἂν καὶ τοῦ πέφτη κόπος.

B'

II. — Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
καὶ τῆς Πόλις τὸ μέγα Ντιζάνι
ἓνα κι' ἄλλο φεσάτο μᾶς στέλλει
τὴν Συνθήκη τὴν δόλια νὰ κἀνῃ.

Μᾶς γελᾷ τῆς Εἰρήνης ἡμέρα,
ἡσυχάζουν Ἀρμάδες, Στρατοὶ,
καὶ φεσάτοι γυρνοὺν ἔδω πέρα,
καὶ κανένας δὲν ξέρει γιὰτί.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα χαράζει,
ὅσ' ἂν Πανὰ κι' ὁ Γκαλιπὶ κι' ἓνας κι' ἄλλος,
καὶ τῆς Μπόρσας τοῦ κόσμου ταραίζει
πανικὸς τῆς Εἰρήνης μέγας.

Ἡ πομπὴ τῆς Εἰρήνης περνᾷ,
πάλ' οἱ Τούρκοι μᾶς τρῶν τὸ σηκίτι,
τὴν Εἰρήνην γιορτάζω ξανά,
τὴν θαρρῶ, σὰν τοῦ Πι' γκ καταπότι.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
μὰ καὶ τοῦτ' ἡ Συνθήκη ποῦ λᾶς
θὰ σγιόσθῃ καὶ θὰ γίνῃ κούρελι
ἔπως κι' ἄλλαις γινῆκαν πολλὰς.

Θάναι μόνο κι' αὐτὴ γιὰ τὸν τύπο,
θάναι μόνο κι' αὐτὴ γιὰ τὰ μάτια,

ἔως ὅτου μὲ βρόντο καὶ κτύπο
νὰ γενῆ σὰν τῆς ἄλλαις κομμάτια.

Γ'

Φ. — Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα προβάλλει,
κι' ἓνας ἦρωας κλεινὸς τῆς φεσοῦς
ἔχει λέγουν ἀρρώστεια μεγάλη
καὶ μὲ πόνους βογγᾷ περισσοῦς.

ἴσως θάμαθες, φίλε, καὶ σὺ
πῶς ὁ μέγας Ἐμβέρ ὁ φρενήρης
μὲ τυφλίτιδα τάρα νοσεῖ,
ποῦ κι' ἂν εἶσαι σκληρὸς τὸν οἰκτεῖρεις.

Τῆς Τουρκίας ὁ Στρατάρχης ὁ πάνυ
ἐγχειρίσεις γυραεὶ νὰ κἀνῃ,
καὶ σὰν ἓνας τυχαῖος, κοινὸς,
ὑποφέρει κι' ἔκείνος δαινώς,

Τοῦ σφριγγάντος Ἐμβέρ ἡ τυφλίτις
καὶ Λεβάντε καὶ Δύσι δονεῖ,
τὴν ἀκούεις, Περικλέτο, καὶ φρίττεις,
μὰ κι' ἔμένα βαθεῖα στυκνίει.

Συγκλονοῦνται Στρατάρχαι βαρβάτοι...
τῆς Τουρκίας ὁ γνωστὸς Ναπολέων
ἀσθενὴς ἀρρανεῖ σ' τὸ κρεβάτι
καὶ μὲ πόνους βρυχάται σὰν λέων.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνταυγάει,
κι' ὁ μέγας Ἐμβέρ ὁ φρενήρης,
ποῦ συχνὰ τὸ σπαθὶ τοῦ μᾶς βγάζει,
μένει τάρα κατ' οἶκον κληνήρης.

Γουργουροὺν τὰ τυφλὰ τάντερά του
κι' ἔχουν μέσα πολέμου γιγακίνοι,
κι' ἔλοι λένε μὲ γεῖα καὶ χαρὰ του
οιδερίνος σὰν πρῶτα νὰ γίνῃ.

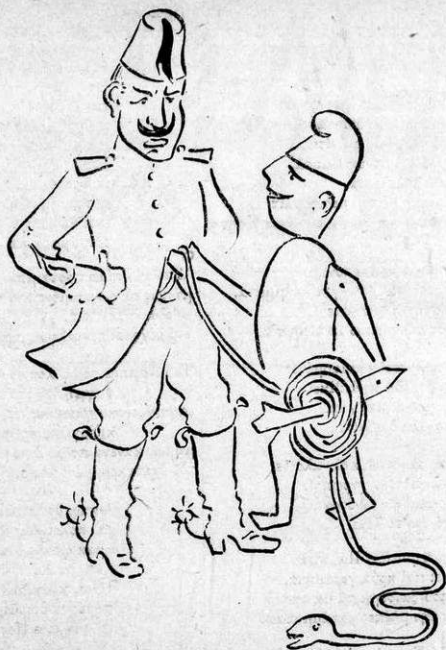
Ἡ φεσοῦ γρηγορεῖ σ' τὸ πλευρὸ του
καὶ σὲ δόξαις παληαῖς σκουνοτυφλᾷ,
καὶ θρηγεῖ τὸ τυφλὸ τάντερό του,
καὶ πηγαίνει τυφλὴ σ' τὰ τυφλὰ.

Τῆς φεσοῦς ἡ τυφλόττουσα Πύλη,
ποῦ τυφλώσεις μακρὰς ἐξοφλεῖ,
μὲ Βουλγάρους συντάσσεται φίλη
καὶ τυφλοὺς ὀδηγοῦνε τυφλοὶ.

Τὸν Ἐμβέρ, κι' ἂν δὲν βγάξῃ μιλιὰ,
μὴν τὸν κλάψης, φεσάτε Στρατέ...
εἶναι λένε καμπόσα σκολιά,
ὅπου φόφο δὲν ἔχουν ποτέ.

Δ'

II. — Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
ὅμως εἶναι φρικτὴ συμφορὰ

**Δίστιχο του Φασουλῆ
'στὸν Ἐμβερὸν τὸν σεβνταλή.**

**Μὲ τὴν τυφλίειδά σου μᾶς βάζεις σ' ἀγωνία.
μὰ σὺ θαρρῶ πῶς ἔχεις λεζίθες καὶ ταενία.**

νὰ κυτᾶς τῆς φρασοῦς τὸν ἐν τέλει
νὰ νοσῆ καὶ νὰ πάσχη σκληρᾶ.

Ἄδελφὲ Φασουλῆ μου, μὴ σκάνης,
κι' ἡ τυφλίτις αὐτὴ θὰ περάσῃ,
κι' ὁ Ρεσοφ θὰ πλανᾶται σὰν πλάνης
μήπως Ντρήντωτ εὐρῆ ν' ἀγοράσῃ.

Στοχασμοὶ μᾶς σκοτίζουν ποικίλοι,
πλὴν Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
κι' ὄδηγίαις καινούριας ἡ Πύλη
'στὸν Γκαλήπ καὶ 'στὸν Χάμπρο της στέλλει.

Ἐστὴς Τουρκίας τὴν φειράρικη ράχη
περπατῶντας ἡ φόρα μονάχη
μελετᾷ τὸ καθένα Βακουφι
καὶ τὴν κόμη της φέσι κοσμεῖ,
ὅπου τῶκαναν σὰν κλωτοσκοουφι
'Εμβερῶν ἐντέρων θασμοί.

Φ.— Ἀφότου φτερωθῆκαν μακρῶν αἰώνων κόθοι
κι' ἐπὶ ποδὲς πολέμου τὸ γένος ἐσηκώθη,

ἐπέρασ' ἄνας χρόνος σωστός, ἀγαπητέ,
κι' οἱ τέως νικημένοι
προβαίνουν κορδωμένοι
καὶ γαῦροι νικηταί.

Ἡ Πύλη καθὼς πάντα μᾶς κάνει κασκορικήαις,
γυραβεῖ τούτα κι' ἄλλα, γυραβεῖ τὸν κακό της,
κι' ἡμεῖς ὑποχωροῦμε, γιὰτ' ὅστερ' ἀπὸ νίκαις
μᾶς ἔχει: γίνῃ πάθος ἡ διαλλακτικότης.

Κι' ἂν ἀφῆγης ἡ Συνθήκη δὲν γίνῃ, μπουνταλά,
καὶ 'στὴν Σταμπούλ γυρίσῃ τῆς Πύλης τὰ κωθάνια,
ἐν τούτοις μὲ τοὺς Τούρκους θὰ τᾶχωμε καλὰ
καὶ διαπραγματεύσεις θὰ κάνοιμ' ἐπὶ χρόνια.

Ρεσοφ μᾶς φέρνει τὸν Γκαλήπ, Γκαλήπ τὸν Χάμπρο πάλι,
κι' ὁ Χάμπρο τὸν Σαναεδὶν μὲ τὸ γερὸ κεφάλι,
καὶ τοῦτος ἕναν Οὐλεμά,
ποῦ τρώει γιαιετζῆ ντολμα,
ἐκείνος δὲ σοφὸ Μουφτῆ
νὰ λέγ' στοῦ Πανά τ' αὐτί,

ὁ δὲ Μουφτής ἕνα Σοφτᾶ,
ποῦχ' εἰδικότητα γι' αὐτᾶ.

Ἐκ τούτων ἔδωκ' ἀτάλαβας, ἐρίφῃ,
πῶς πιθάνον νὰ σταίλουνε κι' ἕνα Μουτασερίφῃ,
καὶ τίποτε παράξενον σὲ δράσεως φρενιτιδα
νὰ σταίλουν τὸν Ἀμποὺ Πασσᾶ,
ἕναν Παλληότουρκο φρεσᾶ,
νὰ σταίλουνε καὶ τὸν Ἐμῆρ με τὴν περιτυφλιτιδα.

♦♦♦♦♦
ΕΔ'

Π. — Τῆς Εἰρήνης τραγοῦδιαν τονίζω,
τῆς Εἰρήνης, ποῦναι μόνο γιὰ κλάμματα,
κι' ἔνταυθ' στήν Κορῶν ἄντιζω
καὶ μὲ θάρρος τὴν βλέπω κατὰμματα.

Τουρκιάδες λυσσοῦν λιμασμένοι,
μὰ βροντοῦν ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἐκεῖ
Νίκης ὄπλα χρυσοῦ, καὶ χακί
φουσανέλα διαβαίνει.

Ἀδελφοί μας σὰν πρῶτα δὲν κλαίνε,
μὰ τὸν Ρήγα κυττοῦν χαρωποί,
καθβαλάρης περνᾷ, κι' Ἀστραπὴ
τέλογό του τὸ λένε.

Ἀστραπὴ, ποῦ φωτίζει Παλάτια,
ποῦ ζεσταίνει καὶ κρύα γαράματα,
Ἀστραπὴ, ποῦ ξανοίγει τὰ μάτια
καὶ καθένας τὴν βλέπει κατὰμματα.

Δάμπη λάμπει, Σταυρὸς, καὶ βοήθα,
ἢ ματιαῖς Βασιλεῖς Νικητοῦ
μὲ ματιαῖς θαυροῦ Στρατοῦ
ξανασημῶν καὶ κάνουν μὲ σπῆθα.

Ἀπὸ τούτῃ τὴν σπῆθα καὶ τώρα
νὰ ξανθῶν μεγάλας φωτιαῖς,
ποῦ δὲν φθεῖρουν τοῦ Πλάστῃ τὰ δῶρα,
μὰ σ' τὴ στάκτῃ των σπέρνου μυρτιαῖς.

Τὸ σπαθί μου σὰν πρὶν ἀκονίζω,
τὰ παιδιὰ μας κυττάζω τὰ κλάμματα,
θαρραλέος τὸν Ρήγ' ἄντιζω
καὶ μ' ἔλπιδες τὸν βλέπω κατὰμματα.

♦♦♦♦♦
ΣΤ'

Φ. — Κατὰ νέας, Περικλιέτο, κι' ἀσφαλεῖς πληροφορίας,
μὲς σ' τὴν ταραχὴ τὴν τόση καὶ σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
ἔπεσε μὲ τὰ νεφρά του κι' ὁ Μπιλίνσκη τῆς Ἀστρίας,
ὅπου λὲς πῶς τὸν εὗρηκε κάποιας Δίκης ἢ κατάρρα.

Βρίσκεται κλινήρης τώρα
καὶ βαρέως ἀσθενεῖ,
κι' ἢ νεφρίτις συγκινεῖ
τὸ Βασιλεῖον τοῦ Βιῶρα.

Ἦανε τοῦ Μπιλίνσκη οἱ κόποι,
καὶ θαρρῶ πῶς ἀνεκότη
τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ δράσις,
ποῦ σὲ κάνει νὰ ξεράσῃς.

Τὸν πονῶ τὸν δυστυχῆ,
καὶ κυττάζω μοναχῆ
σ' τὴν Δωδώνῃ, σ' τὴν Ἐρσέκκ,
τοῦ Προξένου τὴν γυναῖκα,
ποῦχει μέσα τῆς ἀγάπῃ
γιὰ τὸν Γκῆγκη, γιὰ τὸν Διάπῃ.

Κι' ὁ Δάμπικ, φρατέλος, σινέρος εὐγενής,
σωστός, εἰλικρινής,
ἔχει κωλοπηλάταις,
τρεχάματα καὶ ζῆλαις.

Ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα μπαίνει σὲ κάθε σπῆτι
μὴπως εὕρῃ κρυμμένο καὶ κάποιον Ἀρβανίτη,
κι' ἔδω κι' ἐκεῖθε ψάχνει, πλὴν Ἀλθανὸ δὲν βλέπει,
καὶ δέχεται πεντάλφαις, ποῦ βάζει καὶ σ' τὴν τσέπῃ.

Τοῦ Δάμπια τοῦ φίλου τοῦ κατεβάζ' ἢ κόκα,
στιγμὴ δὲν σταματᾷ,
ξαρνιαίς καὶ γυναῖκες, ποῦ πλέκουνε τὴν ρόκα,
κι' ὄργιλος ἐρωτᾷ:

μὴπως κανένα ποδρ' εἶκό μας Ἀρβανίτη
τὸν ἔχετε κρυμμένο μὲς σ' τὸν γυναικανίτι;

Ὅντως δράσις σεβαστῆ
καὶ πολιτικῶς γενναία,
ὁ μακαρονᾶς δὲν παίζει.

Ὅμως κι' ἐν' Ἀλβανιστῇ
πῆρε γιὰ διαρμηγῆ,
ποῦ τὸν λένε Πετιμέζῃ.

Διγόνεται μὲ Διάπῃδον λησπάρχον μυρωδιᾶ,
σπίρτο κι' αὐτὸς ὁ Δάμπια καὶ ἔβρε τὴν δουλειᾶ του,
σημαλαῖς γαλανόλευκαῖς γυναικῆς καὶ παιδιᾶ
τοῦ βάζουν, μὲρὸς σ' τὴ μύτη του, καὶ πέφτουν τὰ γραλιᾶ
του.

Κι' ὄλοι γι' αὐτὸν τὸν Δάμπια νοιώθουν στοργῇ μεγάλη
κι' ἔλπιζον τώρα γρήγορα τὸν κόρακα νὰ βγάλῃ.

Κι' οἱ προσφιλεῖς μας Ἴταλοὶ
φίλοι μας λυσσοσμένοι...
καὶ τοῦτοι πᾶνε γιὰ μαλλιῖ,
μὰ θῆδωνον κουρεμένοι.

Π. — Καὶ σὲ σπῆτικα καὶ σὲ δρόμους
μῆτε γυναικεῖους ὄμους
τὸ τουφεκί δὲν βαρύνει.

Ὅρως σ' τοὺς μακαρονᾶδες,
ποῦναι πάντα θεατρῖνοι
γιὰ φτερά καὶ πακτινάδες.

Μὰ μὲ τούτους καὶ οὐ τώρα
δέξου δυνατὴ σπαλιέρα.

♦♦♦♦♦
Καὶ κερπύσεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λεωνίδα Πί: Κωστάκη, ἐπιστήμονος τὰ μάλα,
Φροντιστήριον σπουδαῖον, ποῦ πρωτῆσι μέσ' σ' ἄλλα.
Εἰς αὐτὸ διδασκαλίαν νομικῶν καὶ δικηγόρων
καὶ προπὸνῃσις μεγάλῃ γιὰ πτυχία διακτόρων.
Φροντιστήριον τρέντι πρὸς ἐξάσκησον σπουδῶν...
αἰξων δέκα, σ' τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τὴν ὁδόν.